

Петдесет и седма глава

Винко Станс отива при Миро и Драгица и казва:

- Мислех да ви заведа при един приятел, който има способността да изтрива екраниращи спомени чрез хипноза, само че Иво Жупан ме разубеди.

- Каква хипноза, какви екраниращи спомени? - недоволства Драгица. - Откъде ще съм сигурна, че няма да ни заведеш някъде, където да ни промият мозъците?

- Този приятел не използва никаква техника и никакви модерни технологии – отговаря Винко Станс. - Той използва само своите способности.

- Да бе! И на него никой не може да му въздейства – пренебрежително казва Драгица.

- Имам пълното основание да му се доверя – заявява Винко Станс.

- Но аз нямам никакво основание да се доверя на теб – отсича Драгица.

- Добре, не разбра ли, че наистина има други светове? – пита Винко Станс. - Не се ли убеди, че преминаването през пространствен тунел е възможно?

- Не! - Драгица е категорична. - Няма никакви доказателства, че това е реалност, че не сте направили нещо, за да ме накарате да мисля, че това се случва.

- Добре – казва Винко Станс. - Да приемем, че това, което казваш, е вярно, ние сме проникнали в мозъка ти и го контролираме така че да си мислиш, че сме те прехвърлили през пространствен тунел на Алтре Мунс, че се разхождаш из Ноумист и че стоиш в читалнята на библиотеката на Ноумист.

- И какво още ще измислиш? - подканя го Драгица.

- Не измислям нищо ново – отговаря Винко Станс. -
Предлагам ти само да си представиш, че е така.

- Не е нужно да си представям – дърпа се Драгица. -
То си е така.

- И защо ще трябва да го правим? - пита Винко
Станс.

- Нямам представа – отговаря Драгица. - Ти ми
кажи.

- Мислиш ли, че има такива технологии, които да те
накарат да се пренесеш в някакъв виртуален свят и той да е
толкова реален? – отново пита Винко Станс.

- А защо да няма? - на свой ред пита Драгица. - Ти
ми кажи.

- Да, има – потвърждава Винко Станс. - Само че са
ужасно скъпи. Мислиш ли, че мога да си позволя огромни
разходи, за да те убеждавам в нещо?

- Сигурно имаш основание да го правиш – казва
Драгица, - ти си знаеш.

- Ако имам основание да използвам такива
технологии, значи трябва да мога да си позволя огромните
разходи, за които ти споменах – продължава съжденията
си Винко Станс. - Обаче не разполагам с толкова средства.
Съветът на Алтре Мунс няма да ми ги отпусне. Нямам
приближени в управата, които да имат достатъчно
влияние. Онези, които имат властта да разполагат с тези
средства и да ги отпускат за такива цели, просто имат
наклонности, които не одобрявам.

- Дотук не разбрах нищо – раздражено казва
Драгица.

- Просто казано – обяснява Винко Станс, – нямам
средства. На Земята казват – нямам пари. Нямам пари да
платя за използване на такава технология. А онези, които
могат да ми отпуснат тези пари, са обратни и аз не

одобрявам това.

- Значи си мъжкарче, а? - ехидно се усмихва Драгица. - Та, ако наистина си мъжко момче, връщай ме колкото се може по-бързо в Загреб. Искам да усетя земята под краката си, да пия едно истинско кафе и да си дръпна една вредна цигара, макар че ги отказах.

- Да, и да завъртиш няколко телефона и да се чуеш с приятели и през това време да си поизпържиш още малко мозъка с мобилния – продължи Винко Станс, - да си пуснеш телевизора, че да се пооблъчиш още малко, да си включиш микровълновата фурна и да си притоплиш висококалоричната храна, да си пийнеш малко безалкохолно, пълно с аспартам, да подишаш малко чист градски въздух, от който можеш да събереш цялото изобилие на така наречената от земяните периодична таблица. Да изреждам ли още? А, да, може да дръпнеш и малко трева. Да си боцнеш нещо по-яко. Или в най-добрия случай, да смръкнеш нещо. И после да се пъкнеш в леглото на Миро и да се самозадоволиш с члена му, защото изобщо не ти пука за никакви чувства.

- Ти какво? - подскача Драгица. - Що не си го... Да те... в... Педал такъв! Никакво мъжко момче не си! Плямпаш като махленска клюкарка, а педалите са точно такива!

- Хей, какво става тука? - дотичва от другия край на читалнята Миро.

- Нищо, само си разменяме любезности – казва Винко Станс.

- Май няма да е само това – гледа го недоверчиво Миро.

- Прави се на мъжкар, ама е педал – все още ядосано казва Драгица.

- Все пак, не разбрах какво стана – гледа я Миро

въпросително.

- Мъчи се да ми припомня неща, за които не искам да си спомням – тросва се Драгица. - Той ще ми казва с какво да се самозадоволявам!

- Е-е, ако сте стигнали дотам, значи положението е много зле – казва Миро.

В този момент се приближават Физор Апс, Блавор и Иво Жупан.

- Някакъв проблем ли възникна? - пита Иво Жупан.

- Проблемът не е възниквал – отговаря Драгица. -

Той си съществува.

- И какъв е този проблем? - пита Физор Апс.

- Не какъв, а кой – поправя я Драгица.

- Добре – съгласява се Физор Апс, - кой?

- Винко Станс – отсича Драгица.

- Спокойно – казва Винко Станс, - ще оправим проблема. Обаждам се на Инко Нитс и се връщаме в Лонгадом, а оттам на кораба в лунна орбита.

- Тогава да го правим по-бързичко – подканя го Драгица.

Винко Станс отваря нетбука си и се обажда на Инко Нитс. Разменят си няколко изречения на езика, който Драгица и Миро оприличават на бълнуване.

- Хайде, стига сте бълнували, ами да идва по-бързо – Драгица е нетърпелива.

- За съжаление, наистина имаме проблем – казва Винко Станс. - Полицията в Ноумист издирва нашата совалка. Драго Ковач се е усетил по някое време и е вдигнал полицията под тревога. Не стига това, ами търсят и нас.

- Кои нас? - пита Миро.

- Всички, които бяха с мен – обяснява Винко Станс.

- Какви са тези глупости – вика Драгица. - Ти си

направил нещо, за да ни попречиш да се върнем в Загреб.

- Нищо не мога да направя – оправдава се Винко Станс. - Тоя Драго Ковач отдавна ми има зъб. Нямам представа защо.

- Сигурно си му развалил нещо в някоя предишна времева линия – опитва се да се пошегува Физор Апс.

- И сега какво предлагате? - пита Блатор.

- Няма страшно – казва Иво Жупан. - Ще затворя библиотеката, и без друго по това време никой не идва.

- Няма да остана тук! - заявява Драгица.

- Няма да оставаме – казва Иво Жупан. - Ще се измъкнем през историческата канализация. Имам доста добри планове. Ще излезем извън града.

- Тогава да тръгваме – казва Драгица.

